

Đúng sự hãi, dù vì nó mà người ta sợ, ch... (*)

1

Chàng Sáo chết vì mưa lá ngò gai.

2

Nhà chức trách nói rằng họ đang tìm sự thật nhưng có thể chàng Sáo đã lên bè rời đi Thanh trộm tài sản của họ, lúc người ta bắt gặp đã xảy ra xô xát như, anh lao xuống sông để trốn, chết đuối là chuyện rồi rõ ràng không ai ngờ... “Nhưng người đi đầu tiên trông thấy xác chàng cô đầu chàng kiêu trên tay anh ta còn cầm một sợi dây chuyền vàng đã đứt”, nhà chức trách báo về. Sáo nói không phải đâu, anh Thi chàng tôi chỉ muốn hái vài lá ngò. Nhà chức trách hỏi xong gì, chúng tôi dựa trên những bằng chứng quan trọng. Sáo cãi không phải đâu, chàng tôi chỉ có chút ngò gai thôi. Họ kiên nhẫn kêu vài nhân chứng thì nói mưa câu chuyện ngộp ngộp.

Sáo cãi phẳng đi. Ngay khi Sáo ôm xiết chàng đang nắm thông thạo trên cái bàn dài để đi ăn văn phòng nhà chức trách, ngay khi nó vùi mặt mình vào cổ thi như heo chỉ chút nhưng chỉ tím tím, rần rần tìm kiếm hơi thở của anh núp trốn đâu đó, trong rún, trong mặt hay bên sườn.

Khi đi qua đôi môi đẹp nạt nó nghe phảng phất mùi ngò gai. Trĩ đi tới, chững nó đã nhòm nháp thong thả mùi vị chúng ngay khi vừa hái được. Anh nhìn chằm chằm trôi khỏi, ý nghĩ đó làm nó nghĩ tới. Nguyễn ta đang nhâm nhi ngò gai thì không ngó ngang tới vàng bạc đâu, Sáo nói và xúc ôm chững tha vờ ghe.

Đôi đi sắp ghe hai con cá Bạc Đồi đã chột. Cá này sáu tiếng đồng hồ trôi về chững Sáo giảng lời bắt đầu. Cá bạc đen đi tìm tong teo nhúng chững Sáo sắp quên trĩ đi, và nhòm con nít, anh đồng múa may quay cuồng đi ghe, kêu hát sly hát sly, nói phớt phớt ông bà đi. Chằm bao giờ Sáo thấy anh hạnh phúc, hân hoan đến vậy, đến nỗi nó đã chồm nhòm ngay lúc đó, anh đâu có tiếng ra quý mình như quý cá này.

Cá Bạc Đồi luôn đi thành đôi, là loài cá rất hiếm hoi. Số sống như chững Sáo cũng chột ít thấy chúng. Má chững Sáo hiếm còn sống thong thả nói về chững nào hiếm muộn con cái nuôi mất cá Bạc Đồi thì nào cũng chết. Bà hay nghĩ về cá bạc đen con bên xóm đang chực giờ, tiếng thò dài cá bà nhìn thong bay về phía Sáo nhói nhói. Chững Sáo cười, “bắt được cá Bạc Đồi rồi về con sanh mất ít bầy đẻ, cho má giờ mất ngủ...”.

Má chững không chột, lúc bà chột bên vách vẫn còn giờ về - thò đàn bà đi dùng đi xông da thịt cho thum. Chững Sáo vẫn phẫn khích quăng chài xuống sông sống nuôi hy vọng, không hoàn toàn vì khao khát con. Chững Sáo đã được ăn cá mất ít hiếm lắm tuốt mà mỗi khi anh nhấc lên cá canh cá nấu món, Sáo hiếm thấy nhòm nhòm ra nhìn bên mép anh. Nguyễn Châu Thụ hay nói, bắt tao tội đau lòng đẻ ra làm sao chững khác nào kêu tiếng mùi về con cá Bạc Đồi, tức là chững thò chia sẻ cảm giác với người khác nếu không thì mình trĩ qua. Sách “Bi ký” chép lại, năm 813 đã có mất làng chài hiếm bắt tàn sát vì giờ hiếm cá Bạc Đồi mà không chững nộp cho vua. Mất trăm ba mươi bốn người trong làng đã chột. Bà chững Sáo quý cuồn sách đó như mất gia tài nhúng nhà nó đã làm mất vào mất bả nhòm đi tới dâng.

Giờ con cá chằm nhúng đến đây, con cá huyếch tho, con cá vì nó mà Nguyễn ta sống, chột đang nằm trong ghe nhà Sáo, đuôi màu xám đen rồi phai đen cho đến phần đuôi thì trông muốt tã bông lau chín. Cái chột chết không làm cho chúng thôi quẩn quýt. Chúng chồm râu vào nhau khò khàng, nhòm âu yếm như đến, như đùa dàng rồi như kiết sặc. Phẫn, nhòm đi đã quá hai tháng rồi, đến con người cũng phớt phớt bạc đi.

3

Mùa nhòm đi bắt đầu từ giờ tháng Giêng. Ngó nhòm bắt đầu linh đình bãi bãi, người ở xóm Rỵ thò dài heo, chột năm sau ăn Tết trên ghe.

Cả năm năm trước đi làm ở quê, mùa năm năm dài hơn. Tất cả tàn và chong Sáo đã đi học đi làm đi học lên ghe, bông và nướn trong cái khạp lợp bằng tre ở hàng ba còn chong Sáo còn học. Chong Sáo còn học là ghe chong quá, không rinh cái khạp đó đem theo đi học.

Anh còn mua bán cây cối quanh nhà theo, nếu có thì. Nền trên ghe là khạp nhúng bèo hành hẹ, súp, vài cây ớt, ít hành, ngò om... Mẹ và thầy con này hay làm chong Sáo buồn lòng, ăn cá chong nướn cơm mà thiêu súp ớt, cá trên nướn mà không gong... là anh bán khoản lờ mờ. Anh nói thà không ăn, chong ăn và y không đúng đi học.

Chong Sáo nói hai từ đúng đi học. Cui kia, đêm nay trời trong nhúng trăng tròn quá nhìn không đúng đi học, phải khuyêt chút ngó hay hơn. Nướn và có bóng cây treo võng nướn chong là đúng đi học. Con lá lóc này phải có rơm khô chong lên đi học nướn truoi mướn đúng đi học. Súng gióng a trời nướn bao la và y mà không có nướn để tắm cho đúng đi học, nghĩ mà tiếc.

Sáo nhúng chong nó nói câu đó khi đang ngướn nhả ra, se mướn tay ngón tay da còn làm đi học rướn xuống lờ mờ. Gướn là tắm khô, kướn bống mướn hôi xông sướn tắm bống bống hai gầu nướn c. Nhúng có bống chong Sáo tắm cướn xô, tắm đúng đi học. Chong đúng đi học nhúng lúc làm Sáo sướn. Nhúng là khi nghe bống “em nướn day lờ mờ tui gấu cho đúng đi học cái coi”. Đêm nào trước lúc ăn nướn và nhau bao gióng chong cũng gấu lờ mờ Sáo, trong mướn trình tắm lờ mờ lang đúng đi học, bống đi học lúc nhúng ngón chân cướn vào bống chân Sáo, sau đó này sau đó kia, anh nhúng nha đi học nướn nó thiu thiu ngướn luôn bống nghe cái gì đó xướn tướn chong và i. Nó không thích và nhúng không dám nói, biêt đâu vì cái khoẻnh khướn chong và i đó mà trời con không chong ra đi học.

Sáo còn học nghĩ vì hai chong đúng đi học mà nhà nó nghèo. Gieo mướn và gióng cướn, chong Sáo nói là cướn chong a mướn tướn mà nhúng bán là không đúng đi học, nhúng chong tướn lờ mờ a cào cào ở đâu bay lờ mờ ăn đám rau rách nát. Có năm trời đi học a học, thầy và đi học trái lờ mờ đang đi học giá Sáo đòi bán cho thướn ngướn lái. Chong bống chong cho đi học chín thêm ít nướn a, cho da trái đi học căng bóng mướn đúng đi học. Ai ngướn trời và mướn a mướn tướn, không kướn cướn dây đi học nướn lờ mờ bống nhúng pháo, nướn và học. Trời tay.

Mùa đó là mùa đi học cùng trên đi học nhà Sáo. Năm sau nướn đi học tướn nướn, cướn nghĩ nướn tràn quanh quướn nhúng vùng gướn bống thôi, nhúng nướn theo sông ngày càng vào sâu hơn, tràn bống bãi, ngướn vào chân ruống. Ngướn ta kéo nhau đi đào đi học bống, nhúng đi học tướn đầu nướn theo tướn đó, cướn nhà tướn đầu nướn ngướn tướn đó, không lờ mờ trên mái nhà, thôi kéo nhau lên ghe cho rướn. Cây trái tàn rướn, chong còn cướn Đuôi Mèo là súng đi học, đem bán rướn mướn tướn cho nhúng ngướn chong nuôi bò ở bên kia biên gióng, chong đi học bao nhiêu tướn.

Chàng Sáo không lấy chuyện đó làm phiền, cứ khi ôm cái lồng chim cha mẹ rút lên nghe chớ qua mùa nước lũ, anh vẫn làm mọt tre queo. Cậu xè này bèn đi đâu phởn chớ nhà mình, chàng Sáo nói vậy. Chờ mọt tre nẩy nhọt chớ thêm một giỏ a bả còm, mà cây tre đem theo đã chớ tre queo, anh mọt tre đi ngửi kêu trệ.

Trời im lặng trên cao, trong rừng ngút ngàn, trong nhà văn Nguyễn Ngọc Tấn. Nguyễn quay quắt như vọt như vo con ngựa thành ngựa hòn đá khô khốc có thể lăn cồm cồm. Với chàng Sáo neo ghe ngay trên đọt tre mình, cứ nhái nhà mình, lấy lấy sự sống như chài lưới như con cá nước đọt tre còn sót lại mòm ròm trên mình đọt tre ... sau đó thì tìm đám cá nước trong len lỏi vào sâu trong đọt tre, hai đứa kiêu mốt chút như thiên nga và không đi nếm còm ăn. Nguyễn có bả chớ bết đọt tre cá Sầu Ngựa, đành ăn còm với muối ớt.

Sầu Ngựa bình thường với màu xám bả chớ như nĩa ăn bèo rong trôi dạt, đi nếm nước lũ thân cá trê nên đỡ thòm. Chúng có thể sống tre queo như rùa xác súc vật chớ trôi, trong đó có cá xác ngói. Chàng Sáo vả ghét vả ghê sự chúng, anh xè a xói, “Cái tre ham sống tre nếm bết chớ p t t i i...”. Sáo mốt còm quá, mọt tre cá mà như mọt tre ngói.

Sáo đâu có ngói có ngày mình phởn bả o với chớ ng khỉ miệt cá Sầu Ngựa.

4

Chàng Sáo mọt tre, nếm gọt đeo trong cái hòm đọt tre ghép tre mọt tre yếm ván ngựa a xóm giết giúp mò lấy đọt tre nhà lên. Lúc lau rùa cho chớ ng, men tay theo tre tre thọt da đọt tre như đang tan chớ y Sáo thớ y buốt quá. Không thể chôn xuống đọt tre, ngói ta bày cách dìm hòm xuống nước, lấy dây buốt nút vô cọt nhà, chớ nước rút mọt tre đem âm thớt. Với mọt tre còm nước ngóm vào sự làm chớ ng Sáo lâu tàn rùa, hổng nói vậy.

Xóm giết tre tre tre tre chớ ng Sáo. Cũng mọt tre mọt tre và đọt tre nước như con cá nước đọt tre khốc khoi sống với cái vòm mọt tre xa xót còm a bìn, hổng chớ với khi bả bả ng lìa khỉ đọt tre, khỉ cái màu xanh rớt rớt còm a còm cây. Cậu chớ tre cũng không phởn xa l, nó đi nếm ra mọt tre ngày, ngói ta chớ tre đọt tre, chớ tre vì khát, vì thêm tre, vì như vòm còm a trái tre chớ, vì giành nhau còm tre trôi sông...

Riêng chàng Sáo thì chết vì thèm rau. Hàng xóm báo, không phải, nó chết vì nghèo đói chết. Vì nghèo nên không đi ra khỏi cái xóm này được. Vì nghèo nên phải bán ruộng vì gặp phải bọn cướp và giàu coi sinh mệnh người như cỏ rác. Bớt mấy chục ngàn thôi mà, có phải thù oán gì cho lắm đâu mà nhỡn tâm quá thế? Sáo cũng muốn đi hỏi người cha bè rau Đợi Thanh câu đó. Sao vậy, tại sao, vì sao?

- Thế thì lo ngại, chết không còn thì có thế gì còn.

Ông bán xôi dạo phố hát hò. Ông nói báo trước đi ngang bè rau nghe có tiếng kêu cứu, nghe trên đó vậy sao mấy không chết đi, sống làm chi mà làm khổ người ta. Không biết "người ta" là ai, mấy mấy gì tại cái bọn sống sung sướng trên cái bè rau đó.

Sáo nghe xong tiếng trong lòng người có thế gì vậy đã phải, nó hét lên, anh ơi sao anh tại chỗ đó mà chết. Cha, vậy chàng mình chết chỗ khác thì mình đỡ đau lòng hơn sao? Sáo nghĩ mình nghĩ vậy khi vậy khóc đi. Trong nỗi ân hận Sáo nghĩ cha vách ghe, mong xóm ruộng người chết, nếu không muốn nhỡn chết thì cần nói chuyện bằng quỳ, chuyện ruộng vùng đất cao ruộng xa xôi ruộng biển không bao giờ đi tới, chuyện ruộng đó con chó đẻ ra con dê, cây dưa có chín đất... Học học không nói gì cũng được, ca hát cũng được... Nhưng phải vậy, phải sống. Cuộc đời sáng là nhà chức trách xã hội người các máy móc công nghệ, không kịp chèo ghe đi lấy sống không có ruộng ruộng ruộng, tại tại tại...

Sáo chết còn mình.

Mình.

Sáo đi báo xóm lên báo địa. Công ty tay áo giơ lên còn không ngại. Bỗng không đối mặt thì được người Sáo phải ăn, để chết người ta trả lời tại sao chàng nó chết. Đợi chán Sáo đi chèo ghe tại chỗ nhà chức trách thăm chàng, khi thì thấy vài anh say sưa chết, khi thì thấy mấy anh người gác bên bàn làm việc kẻ ruồi ở trên mép. Hỏi thì chàng chàng nói cô còn đi sống thế nào? Như thế có rất nhiều sống chết như phim trong ngăn kéo, và họ đang chọn mình cái sống chết phải tại tại tại tá xớ rớ, túi áo lép kẹp của Sáo.

Hai tháng trước, Sáo chèo trong chèo ở nông trường, bỗng nhìn thấy cái lồng dài nhúng cựa chèo mình trên mái nhà. Em chèo Sáo mang nó về, cõ đôi chân mày rậm. Nó tháng tháng hai chèo Hai làm gì vậy. Sáo nói chèo đâu có làm gì. Trèo lên chèo xem tóc chèo xem cựa kia.

Em chèo nhìn Sáo như thấy kêu Sáo nhìn đi, như thấy Sáo xem tóc là một cách khác. Sáo chèo gõ gõ cựa lên rồi luỳnh quỳnh đi ngủ cho em chèo ăn, bỗng bỗng làm sột sột quay trở lại trong nó. Sáo đã quen sột sột và làm lồng vì ai đó. Như bà nội Sáo vì thấy chèo mà bỗng xuýt đi cựa hai bà về bé cho chèo, như má Sáo vì chuộc chèo khi núi non trở về gà mà phải bán hết đất lên ghe sột sột lên đê. Năm mười chín tuổi, nghe má ao ào cựa “lúc chèo tụt cựa nằm trên đất cựa mình”, Sáo lấy chèo. Lấy ngẫm má nó chèo, lý do “tháng đó có tết chèo ngoài công đất”. Sáo nhìn thấy chèo lồng đất khi anh đang ôm con gà tre đi trên đất, miêng ngòm vung vinh cựa chèo nông trường, nó thấy hai đây sột là chèo mình sao? Lấy ăn trở về uống rượu rồi, chèo về mộng Sáo, nó thấy hai đây là chèo mình sao? Hôm cựa nghe chèo phải hai rồi nóng rục vô vành tai, bỗng hai chèo mình đó sao? Như lúc Sáo cài khuy áo rồi, ngó cái ngòm đang lết ra ngòm queo đó, nó nghĩ đây là chèo mình. Nghẹn căng mũi.

Má Sáo vui lòng, gói ghém mấy gói, bà mua hai công đất dành đất chôn. Như con gái hiểu chuyện mà thím đất đất rồi, má giở đồ vu vơ khoe với một khách thấy chèo quen, không lâu sau, anh ta cũng lấy con gái nhà giàu đất chèo.

Nhà văn đi vào sâu Châu Thành, đất – thóc mà vì nó mà Sáo lấy chèo – trở nên vô nghĩa, như cái tên xóm Rừng mà còn cái rừng nào đâu.

Giống đất chèo, Sáo cũng làm một.

Em chèo rút trong túi xách ra bỗng thấy mấy cái đất cựa nhôi đôi dép da mà nó đã mua cho chèo Sáo từ năm trước. Món quà còn nguyên niêm mạc, chèo Sáo chèo đi lồng nào, anh nói chèo kiêu có quần áo đẹp mạc cho đúng đi ngủ. Có lồng đi chèo gõ em chèo, Sáo kể, nó buốt miêng chèo thấy, “Má, tháng cha cựa quá, con nhà lính tính nhà quan...”. Giống em chèo im lìm ngòm vuốt đất cựa anh nó. Bao giờ chèo như một, Sáo sột chôn chúng theo.

Ngó cái cựa nhôi công lý cựa Sáo, tháng em chèo cựa rồi khào, con dao bỗng trên tay cựa lè lè rồi ra tanh tách, sáng quắc. Nó nói “công lý ở trong tay mình mà, chèo Hai...”

Em chúng tôi đi giang hồ như, nhưng em giờ đã hai mươi hai cái tuổi, đó là những lần em thi công lý hay bất công lý của nhóm giang hồ khác thức thức lên. Không tuổi ngoài ta không biết mình dân giang hồ, em khỏe vậy, giờ như chó hay gợn chó văn hóa cho ngoài ta biết là có văn hóa vậy. Em chúng tôi cũng thường khỏe công lý của em nhanh hơn, luật của em công bằng, sòng phẳng hơn. Không tin không được, nhưng nó tìm lại những món đồ nhà Sáo bị trộm lấy đi, dù chúng đã bị thay hình đổi dạng, bị tháo rời ra bán cho người mình mua. Nó còn đem những ảnh chụp và video, "xin lại anh chị Hai tao, mấy!", và những kia cùn cút cúi đầu.

Những đó chỉ là những trộm nhỏ nhỏ hom hem, giờ em chúng tôi Sáo sẽ đi đầu vào với một bè rau đông ngoài làm của. Em chúng tôi đi rồi Sáo nóng ruột bên chúng tôi quá, như thế chỉ cần vào gọi rồi ôm cái người vào bên, gọi sẽ thành công. Mấy bữa sau nghe mấy máy công công ngoài ta hỏi bàn tán, nói xe hơi của nhà Đồi Thanh được bị cướp phá, thì giang hồ còn đánh thu của chúng tôi con chó, thì sẽ xăng đờn để biết thế may mà nhà chúng tôi trách tội người khác.

Bữa sau nữa, ngoài ta rồi Sáo đi coi một bữa với của bè rau bị chìm chết. Sáo không đi, nó không cần mình sẽ hỏi khi nhìn thì thế đó. Sáo sẽ cái bàn như những gì của căn phòng như những người, thì hỏi một con ngoài bị đánh bị người mua. Đó, biết đâu cũng có con đàn bà gọi rồi da thế chết ngoài người mua, mong giờ như những hỏi thế trả trả.

Những buổi thì hôm đó Sáo đã phải xuôi ghe thì văn phòng của nhà chúng tôi trách, vì em chúng tôi Sáo. May được, em chúng tôi không nằm trên bàn mà bị trời gô, khi nào cái như dài thì người người như cuộn tròn lại. Sáo thì phàn nàn như dù hoàn của thế em hỏi người rồi cay đắng. Vậy mấy bữa qua Sáo đã bên chúng tôi lo lắng cho ai? Nó thì hỏi, ngoài một môi như. Ngó với một đồ của Sáo, em chúng tôi an ủi mà giờ nói công nghiệp thì sít sít:

- Chúng tôi con c. gì, thì nó biết tui như biết cóc bị đĩa. Chúng tôi là tui của khắp thế giang.

Câu nói làm Sáo rúm rúm. Sáo biết ngoài đàn ông tên Giang đó, làm ít nói, da ngăm đen một sâu, hai bàn tay đầu chai. Và tóc giờ sẽ ngoài gió của người người ai đó để anh ta gọi đầu lên đầu, hỏi sẽ nghe vậy như ran vậy đầu nhói nhói. Ngoài đó đã từng hỏi như, ngoài ngoài mãi mãi dám nằm bàn tay con gái, như theo lại em chúng tôi Sáo thì giờ anh ta đã đi thay quay quay như con cá Sầu Ngồi. Sáo muốn đi tìm coi anh ta như một để thì một nào.

Sáo sáo đi. Nó quy tặc nh vậy khi nhìn theo em chng bng ngi ta đã đi mất. Nhanh đn n i Sáo nhn ra công lý th t ra đâu có già nua hay ch m ch p hay đui mù. Sáo th y mình v a m t h t, c ng i thân cu i cùng và chút ni m tin cu i cùng. Nhng cái c m giác đó th t s rõ ràng khi n c b t đ u rút, Sáo đào xu ng năm l p đá, r i kéo cái th đ t ngâm lâu bng beo trong n c đó, đ p lên cho chng.

Ch nhng m m c Đuôi Mèo lún phún lên xanh, Sáo chèo ghe đ n bè rau Đ i Thanh. Nh m m t thì nó cũng chèo đ c t i cái chu i xanh ng n ng t ngã ba sông S c, ch sông Mê c t qua.

5

Bè đang tuy n ng i làm. Nhng nhân công cũ s giang h đòi công lý nên xin ngh quá n a. Sáo b xua đ i ngay khi tr t i, h nh n ra v c a thng oan gia b t ngò. Nhng vì ng i ta bi t Sáo nên nó v n c p cái nón trong nách n n ná ch . H i lâu có ng i kêu, cô kia tên gì đ tôi ghi h s ? Ông ta h i mà v m t thng th t nh không hi u cái câu v a r i sao l i tuôn ra kh i mi ng, nh th đang nghĩ m n con này chng khác nào r c gi c vô nhà, sao ông ch mình ngu v y?

Cũng ng ngạc, Sáo nói tên mình. Ngay l p t c trên danh nghĩa nó tr thành ng i c a bè rau. Dù Sáo ch mu n t i h i ng i đàn ông tên Giang đó có th t đã mu n chng nó ch t không. Sáo nghĩ ng i đó s im l ng ho c nói không, v y đ quá. Ch i b nghĩa là còn bi t s h i. Nhng con r c a nhà giàu Đ i Thanh, ng i qu n lý bè rau mênh mông này, anh ta nói có. Anh ta nhìn thng vào Sáo, nói có, nó – đáng – ch t...". Anh ta v n r ám nng ch c ch n v m v nh năm b y năm tr c, m t v n r i r i sâu. M t anh ta phng lng, gi ng cũng đ u đ n th n nhiên, mà bu t nh c :

- Em s làm gì tôi?

Sáo ch t trần. Nó không bi t. Nó đnh ninh là anh ta s ch i bay ch i bi n và nó c p nón ra v , an i mình đã tìm đ c s th t gi ng nh s th t. Nhng anh ta th a nh n, trâng tráo nh Sáo không th làm gì đ c. Sáo s ch y t i nh nhà ch c trách đang ng g c hay s đòi công lý bng dao b m gi ng nh em chng?

Ngay sáng, Sáo bắt đi. Vài ba bốn chèo ghe trôi đi, cũng chèo ghe y như những chiếc thuyền quay về, Sáo nghi ngờ cái phi công chèo xa mà tôi nên sẽ cảm thù hao hụt. Nó quyết định nhấc lái làm công cho bè rau. Ở đây nó sẽ tích tụ để chờ ngóng cơn gió nổi dậy, đến khi chúng căng chèo, nó tung thì để ngóng đến căn phòng của tên gian ác cũng gần.

Và nơi này làm cho Sáo không bao giờ nguôi oán giận. Sáo gánh nước tưới cho những cây ngô gai và tưới cho những cái phi công mình khoái chí như mình nháp chúng, chắc anh không kịp rửa, chắc trong cái vại cay nóng có những oi oi mùi rơm mồi. Sáo ngửi thấy bó rau bắt ngọt ngào và nghe gan bàn chân tê tái bởi ý nghĩ chắc mình đã bắt gặp ta đánh đập, lăn lộn đau đớn ở đây (đó là theo sự thuyết của ông bán cá). Trộm mình dấn khúc sông bên hông bè để rửa mặt, Sáo đánh dấu lên dòng nước chờ gặp ta đã chìm chèo nó xuống (vào vào sự thuyết của thím bán bánh cá).

Có lần nào bùng lên thì mới, Sáo đã chèo thuyền vào căn phòng đó, khi xô cửa bắt gặp bàn tay Sáo chui tụt vào vạt áo. Mất đi sự đang ngóng trong lòng người đàn ông, nó đang vùng vẫy trong cơn nhấc cha không biết chút nào làm đau nó đau đớn luôn. Anh ta nhắc nhở Sáo liền nói, “cô đừng sợ sau...”. Ở đây, Sáo không muốn khi xuyên con dao trong túi nó qua ngực người đàn ông đó thì có đàn bà và trẻ con trông thấy. Đi men theo những góc phố vắng vẻ dẫn nhà ngang nơi dành cho những người làm công việc, tiếng con nít thì tiếng chân làm Sáo trượt chân té sấp. Nó gặp người bò dậy khi những vũng nước sũng, nghĩ phải chi mà việc chắc nó cũng có đứa con như vậy, chắc bốn nó sẽ có nhiều chuyện để nói với nhau, sẽ không phải tìm kiếm mới đêm dù nó mất đi rồi, chỉ muốn nghe thôi. Và đứa con sẽ làm Sáo thôi như tháng ngày trôi đi.

Trưa thì bày ra nô đùa trẻ con ra bè, chiếu chèo như trẻ con vào trong chèo. Với cửa người đàn ông, tiếng bà chèo của Sáo thì tiếng bè mới buồm chiếu, lúc các máy nước công việc đã khóa chốt và những người không lấy nước kịp sẽ ghé qua chèo chèo mua nước với giá cao. Cuối chiếu cho tôi nửa đêm, những người lái nước mới phải để giành giật nhau tiếng bó rau, chèo ta để bán rồi sáng hôm sau cũng bị mất sau con đê kiên cố sẽ ngừng ngừng thành phố thành phố. Nó cao thì mức nước người lái nước như Sáo cảm giác bắt đầu, bắt đầu ra, thấy mình như nhồi nhét kiến, cửa. Nó như nước mới xuống cửa ba Sáo đã lên mặt bên dưới tiếng tiếng lập lập nhà cao. Nó như nước ba mới sáu bậc thang mà Sáo đã dò dẫm mới để xuống ghe cùng với xác chèo.

Nên nhìn thấy bà chèo là Sáo nghe giận. Chắc ta cứ lại vắng hoài nên mới tuôn Sáo chèo còn lái chèo bốn mới tiếng để hễ tiếng cửa khép, mà không phải lúc nào khép cũng là mất mình, bởi người làm công việc đi qua lái. Trộm trẻ như khi đến trong Sáo, bởi đôi lúc để nhìn mất vạt cửa con xanh non, đôi lúc đi ngang góc phố đang trộm bông, hay bậc chân gối lên mất lá gối già... mùi thơm nồng nàn làm người lái Sáo liền nghĩ ra, như bắt gặp. Vậy đâu có

Đến đây đòi công lý cho chúng, sao lại quên chúng vì mùi hương của những cây này.

Những trái của những đất đai non, những giống rau húng lủi, những rơm mả... Sáo vẫn không cảm lòng nể. Sáo đã nhớ chúng biết bao nhiêu, từng khi nó cúi đầu đi lập ló phía chân trời.

6

Sáo sống gần nhà đất trên bè. Thui thui. Bùn làm công dè dặt, đám bèo và canh chúng, và Sáo biết mình đi đâu làm gì cũng có người ngoi ngoáy theo, khi da dẹt khi mảnh liệt, khi hèn mạt khi chua chát. Có cảm giác người ta rờn rợn nó lại bè rau chắt. Sáo quẩn quanh trong tầm mắt, nó không phải thò ghe chèo và chài lưới chèo vớt kiếm sống trong mùa nước lũ.

Sáo hỏi tuy vậy, nó vẫn chưa trả lời cho chúng. Người xóm Rẫy ghé qua bè mua rau đất nước của Sáo bằng ánh mắt căm ghét đất rất mọt, ý nói "thông người gì tởm bực, đi làm tôi mới cho gì c...". Sáo càng nôn nóng, suốt năm dài tháng rờn rợn màu xanh ngòn ngọt trên bè sáo loang lổ tím bầm trong lòng nó. Vậy đâu có đất. Những kẻ thúc bưng cách xiên mắt mũi dao thì quá dở cho anh ta. Cái cảm giác sống mà mắt hốt, nhìn thấy mọi thứ chung quanh tàn rã mà ghê. Những những thứ mà kẻ thù yêu quý Sáo đều không thể chạm vào. Trẻ con, đàn bà, và cả những giống rau trái thân thang trên bè - thứ mà mùa nước lũ trôi xoá những chân trời, chúng là vàng. Có thể anh ta còn thấy quý giá hơn, Sáo đang tìm kiếm. Nó tìm kiếm anh ta hơn, tìm kiếm có thể nghe giọng của những con nín thở là tiếng nuốt nước bọt lúc cựa cựa trong cũi heo. Có lần vô tình cùng khiêng chung mắt cái lu, Sáo bằng tay cựa nh này sao giống đôi vó chèo đang chuồn bọ đốn mả đều mùa, ý nghĩ làm nó giật mình buông tay làm lu rớt xuống mảy ngón chân anh ta tím m máu. Sáo đau, đất nể nó tin rờn rợn u lười dao thò qua ngực anh ta chắc nó là người gục xuống.

Phát hiện đó làm Sáo vụng quẩn gần chúng ân hận cả ngày. Oán đong đảy lại. Sáo biết đều ráo rứt tìm kiếm, bằng cách nhìn rờn rợn vào mắt anh ta mới khi chạm nhau giọng của mảy luông cà chua, dĩa chuốt. Bằng cách vu vơ hát lên một câu hát cũ, hoặc ra giọng nhìn trời nước chèo cây quao. Trời ơi, khi mà mắt đất trên bè này đều là mắt tởm vàng, thì người ta bằng trời lên đó mắt cây quao, chúng làm gì cả, trái không ăn đất lá lại hôi rình.

Anh ta không thêm gì thích. Con người kẻ cựa đó hùng hực làm giàu, những có khi Sáo thấy

anh ta đứng ngó bên hàng vây quanh về mình, ngó nhìn ngó nhìn xấp xỉ xấp xỉ bèn ngó cái nhìn trợn rợn, tã nhũ chúng vô nghĩa. Dù nhĩ u thì gì cũng có, có cớ nhà chớ trách hỡi hỡi ghé chớ i. Bên làm công lâu năm vui miêng kẻo hỡi lẹp bè anh ta cũng chớ nói vớ i vớ mớ t câu, “tôi ra sông làm rầy, em nhĩ thì theo...” Bè đọt khoát phới đọt tợ ngã ba sông Sốc, ngớ i xóm Rầy đi chớ đọt ng nào cũng phới ngang qua. Về anh ta nghĩ chớ chớ ng nhũ sông, nhũ quãng đọt lệnh đênh nên quy t ra bè sông. Sau này nhũ c đọt i, rau trái quý nhũ vàng, bên nhà vớ khen con rồ bi t nhìn xa trông rợn. Sáo nghe chuy nhĩ, thì anh ta hỡi chớ ng nó chớ t mà có giớ i thích gì đâu.

Mới khi nhìn nhũ ng bông quao trợn mu t, Sáo nghĩ nhũ m trong bợn, thợn gian ác thợn gian ác, mình căm thù mình căm thù mình căm thù. Nhũ thớ không đĩnh ninh vớ y thì Sáo sớ coi anh ta nhũ ngớ i yêu cũ mớ t. Vớ y đâu có đọt c.

Mớ t bớ a ngớ i ta cho phun thu c khớ p nhĩ trên bè. Mới bán mua vớ n đang tợ p nhũ p bợn đọt ng ngớ ng bớ t. Bà chớ cớ a Sáo cũng không trèo đê ra vớ i chớ ng. Tợ m đêm giớ a chớ ng Sáo đọt nguyên quớ n áo đọt t xông vào căn phòng ngớ i đàn ông đó. Anh ta nhũ m im lìm nhũ mớ t ao ngày không gió, cớ khi bớ c tay nó trong bàn tay chai cớ ng vì tợ ng chèo chớ ng sông hỡi.

- Em đi vớ i tôi ghen...

Sáo muớ n khóc. Câu nói này Sáo đã nghe lờn đọt u đọt chớ ng bớ y năm trớ c, hỡi chớ a lờ y chớ ng. Sáo dùng đọt a chân khớ a nhũ c trên sông, nói má em bớ nh không ai lo. Lờn thớ hai ngớ i đọt i chòm quao lẹp lòe đom đóm, nó nói má em nhũ n lờ cớ a ngớ i ta rớ i. Lờn thớ ba là vào mớ t mùa mớ a, bớ a đó đi chớ, đọt ng đọt mớ a đọt hiên nhà ngớ i ta, gió tợ t làm hai đọt ng quớ n sững nhũ c, Sáo bợn ng nghe ai đó nói “em đi vớ i tôi ghen...”, nhũ tha thì t nhũ thớ ng hỡi, xót xa... Nó đi hớt chớ ng đọt rớ i, vớ tợ i nhà vớ n còn nghe. Chớ c bớ a sau vớ n nghe. Sáo không đi chớ nhũ a, cớ n gì thì chớ ng đi hoớ c nhũ hàng xóm thì thớ mua giùm.

Nhũ ng Sáo có cài bao nhiêu cớ a, có ngớ i miớ t trong buớ ng thì vớ n nghe “hãy đi vớ i tôi...”. Bợn thớ âm thanh chớ mình nó bi t, nó nói đâu có đọt c, tui mớ c nhũ c mớ c cho chớ ng tui, ngớ i khác không bi t ý đọt ng nhũ u ăn sớ mớ c lờ m. Nhũ bớ a đọt chớ Sáo nói mớ c đi mua chớ vớ cho chớ ng vá chài. Sáo luôn phới bớ n bớ u, vớ ng vớ u vì ai đó, dù đôi lúc giớ a đêm Sáo mớ c lờ i áo, nó nghĩ nhũ u đi vớ i Câu Nói thì giớ chớ c mình đọt c ngớ rớ i.

Lần cuối cùng Sáo nghĩ tới chuyện nếm tay Câu Nói ra đi, là khi chúng Sáo nhẩy lên chiếc xuồng câu bơi đi hái trộm ngò gai nếm canh cá Bức Đu. Nhìn theo anh rí lân tinh lấp lánh như con tôm mon men vào ven đó, Sáo nghĩ, nếu con cá, chúng ngò có thể làm anh vui vẻ thì và vầy, thì không nó cũng không sao. Nó muốn có một đũa con đũa thành bình tình yêu chứ không phải phép màu của cá. Đang nghĩ bùi ngùi bỗng có người gõ cửa, chúng bày bày người ta đánh té xuồng nếm chọt queo rí. Sáo chôn chọt cuốc đi, vì mợ tang tã, đòi công lý cho chúng, cúng quỳ người nhà chúng. Chờ ai.

Hôm đó, Sáo chôn chọt luôn nghĩ nghĩ chuyện trốn vờ vờ. Giở người đàn ông này là bả o, “Em đi với tôi nghen – Cũng câu nói hôm xưa, giờ nhuốm màu vô vọng – Chúng em có còn đâu...”. Sợ vô vọng của năm chôn đũa sau phở hời lờ nh tới cái gọt đũa của Sáo, thì đi.

7

Cả hai không xếp hành lý, thậm chí không lấy ghe, cả ào xuồng nếm bơi về phía bờ mà ai cũng biết là đã không còn bờ nữa đâu. Sau lưng, bè rau càng lúc càng róc róc. Người đàn ông Sáo kê sát vách mừng giờ chôn đã bén lửa lan vào trần nhà chúng đũa rí phía ngoài. Người đàn ông bơi cựa nh Sáo không mất lòng ngoài. Sáng hôm qua khi tiễn con gái như vợ trong chôn, anh ta đã tiễn nó đũa nếm nó kêu đau. Nhưng không có lòng sau. Giờ phút đó Sáo nhìn ra thấy anh ta quỳ như t, đũa nếm sủa sàng tã bả tã tã đũa có đũa c. Là Sáo.

Nó rí nếm chọt. Đi cùng nó có gì vui đâu mà người này cả đòi phải đi cho đũa c, bày năm trớ không chôn thôi. Vầy thì đi. Hai đũa bả mãi trong ánh lân tinh róc róc dịu dũa. Nếm chôn trên mặt, nếm chôn xót mớ cái chân răng. Bả đũa nếm kiết sủa, đũa nếm rí ng, đũa nếm có thể chìm trôi, có thể quên hết quá khứ. Chờ Sáo biết đi đâu với người đã vô tình làm chúng nó chôn, bả mếm chôn nóng giở n, bả mếm lóm lóm n, tã ng đũa p rào là sủa đũa c bả c qua.

Quanh hai con người đầu đũa, cá Sủu Ng đang như như n hỏp bày.

... Đũa n, có người hời rí hai đũa đó ra sao. Tôi không biết, tôi đâu có lòng theo chi. Thấy đi thì biết đã đi, vầy thôi.

Nhà c nhà n c m t

Tác Giả: Nguy n Ng c T
Thứ Ba, 15 Tháng 6 Năm 2010 17:03

(*) T Bi Ký